

REISVERK FOR VERDENS FLIMMER

Det er en synlig friksjon mellom materialitet og bilde i Sara Christensens arbeider. Arbeidernes tilvirkede form signaliserer en annen tidsmessig frekvens enn det billedmessige som bringes inn. Det sages, sys og sveises, og håndverket former konkrete gjenstander som forsyner seg fra den generelle billedstrømmens mylder. Elementer fra denne strømmen løftes inn i håndverket og holdes fast der mot sin flyktige natur, i et grep forsterket av det synlig arbeidsomme ved måten objektene er utført på.

Motivene i serien *Forsiden af Bagsiden* er illustrasjoner nærmest; satiretegninger med et visst lystig preg. De viser alt og ingenting; dramatik og trivialiteter fra menneskets liv og levnet. Bildene har ingen eksponeringsflate, tegningenes omriss er naturstridig tilvirket i MDF og deretter malt i gullfarge. Sagen er tvunget gjennom materialet, har hakket seg rundt linjenes kurver, og besværet ved dette skinner igjennom tegningenes lettbenhet. Trevirket er et tilkjempet reisverk for fernissen, men også en absolutt motpol. Bildet som hastig vil flimre forbi, er hanket inn og stoppet ut, vist fram i all sin muntre tristesse. Hjulene som ruller møter så mye motstand fra materialet at de simpelthen punkterer, og denne scenen helles den gylne glasuren over.

Det tredje Øje er en hjemmelaget variant, en liten pyramide sveiset sammen av rått stål. Øyehullet projiserer et videobilde på pleksiplate som gestaltningen selv holder fram. Bildet viser et planetlandskap, et glødende glimt fra verdensrommet. Det har sin opprinnelse på jorden; det er bordduken filmet gjennom et glass med øl. Ølglasset er et filter som kan sidestilles med andre måter å filtrere omgivelsene på; gjennom personlig opplevelse, gjennom dårlige briller, gjennom systemer og tankesett. Som symbol både for guddom, åndelighet og kapital, representerer det tredje øyet en rekke ulike måter å lese og organisere verden på. Her framtrer bildet av universet, la oss si opplevelsen av det hele, først via glasset du selv holder i hånden. Pyramiden overtar bildet og utgir det for en svevende sannhet. Men bildets bedrag kastes tilbake mot pyramidens eget øye. Bilder og livsanskuelser blir til ad omveier og runddans, gjennom både hverdag og mer uhandterlige størrelser og systemer. Dette skakke tredje øyet viser oss store idéer og utilstrekkelige metoder, illusjoner som ikke holder ord men likevel har potensial.

Gallerigulvet erstatter vannskorpen for objektene i *Floating Voters*. Detaljer som glidelåser, maljer, gardinsnorer og rep er sydd inn i regntøy, håndklær og annet tekstilt materiale som er formet i retning av badeballer, flåter, bøyer, fyrtårn. De er gjenkjennelige i all sin maritime fremferd, men likevel ute av fasong. De er muntre men synkende, spådd til undergang men stadig med flagget til topps. Slik kunne *Floating Voters* ligget og duppet mykt mellom fortapelse og evig optimisme. Men leken er over, hav er et annet begrep enn det var. Genserermet i verket blir en barnelue du så i avisa. Frem trer det menneskelige ved disse farkostene. Det er fremtidshåp i de fargerike frynsene, men de individuelle byltene blir sårbare, og utsattheten er radikal. Verkets ambivalente vipp mellom redning og fare har skiftet karakter: I 2012 da verket ble vist første gang, kunne man svinge utenom byltene der de lå på gulvet, likevel følte det som å få en lett dult i ryggen på bussen; ikke direkte behagelig, men heller ikke mer enn du må regne med. Til tross for det spesifikke bakteppet de siste tiders hendelser gir, skaper detaljer og farger assosiasjoner til vestlig barndom med rullegardiner og båtmannsknop i speideren, det trygge felles fundamentet. Men vi er voksne nå, og også verdiene innbakt i alt dette velkjente er i fri flyt og ikke helt til å stole på. Tittelen *Floating Voters* indikerer verdisett i endring så vel som viktigheten av stemmene fra dem som driver, uten fast forankring.

I Sara Christensens arbeider er figurasjonen hentet herfra og derfra og satt i pant, når som helst kan de ulike elementene innløses og bli seg selv, gli tilbake til sin egen sammenheng. Men enn så lenge er verdien knapper og glansbilder som her uventet blir gangbar mynt i forståelsen av verden. Konsekvensen er at avstanden mellom stort og smått blir mindre. Politisk erkjennelse kommer bakveien mens du drikker kaffe. Og du svelger kun en slurk og heller resten over monumentet.

Else Marie Hagen